

fører ogsaa, at hvis Reservecapitalen hidtil har haft det statutmæssige Maximum, der i de fleste Statutter er 3 pCt., og det gaar ned derunder paa Grund af saadanne Afstrivninger, fordi man effektivt har maattet overtage Ejendomme, der ikke have kunnet forrente sig, vil Følgen blive, at denne Del af Overskuddet over det statutmæssige Maximum, der ellers fordeles mellem Medlemmerne, ikke mere fordeles; thi man kan ikke tage et Overskud, hvor der kun er Underkud. Bestemmelsen er meget fortræffelig, og jeg tror ikke, at der behøves nogen Omredaktion. Jeg skal bemærke, at der er en Ting deri, som under de nuværende Forhold ikke i mindste Maade er praktisk, men derimod kan blive det, og vil blive det, hvis Kreditforeningerne indrette sig efter denne Lov. Det er Bestemmelsen om at $\frac{3}{10}$ kan forblive indestaende i Ejendommen og eventuelt overtages af Køberne. Under de nuværende Forhold vil det ikke kunne tænkes, at nogen Køber vil overtage et saadant Laan, idet han vedblivende skal svare Ydelser i Forhold til det oprindelige Laan, altsaa svare meget store Ydelser, medens den virkelige Gæld er lille. Men, naar man kommer ind paa de ikke-amortisable Laan, der kunne være de 3 Tiendedele, da er det praktisk, at man har Lov til at sige, at det skal blive staaende, og det kan overtages af Køberne.

Jeg takker den højtærede Minister for hans Udtalelser om de Forslag, der ere stillede af Flertallet. En Ting er der dog, som jeg ganske vist ikke takker ham for, og det er hans Udtalelser om Revisionsretterne. Den højtærede Minister mente, at det ikke vilde være rigtigt, om man derved i nogen Grad tog Ansvaret bort fra Direktionen. Navnlig det Udtryk, som jeg brugte, at de skulde være Direktionens Dine, syntes den højtærede Minister ikke om. Men jeg tror, at det er en ganske urigtig Opfattelse fra den højtærede Ministers Side; thi intet er dog sikrere end dette, at man slet ikke i de store Kreditforeninger kan komme ind paa noget saadant, som Ministeren omtalte, at Direktionen, Direktørerne selv skulle rejse rundt og se paa Ejendommene. Det er noget, der kan ske paa et meget begrænset Omraade, f. Eks. her i Kjøbenhavn, men det er ganske umuligt at indføre hele Landet over. Naar man ikke selv kan gøre det, maa man se med andres Dine paa det umiddelbare. Det er selve Genstanden, selve Bestigtelsen af denne, Underjøgelsen af, hvorvidt Taksationsforretningen stemmer med de faktiske Forhold, eller om der er andre Omstændigheder, som ikke omtales i Taksationsforretningen, men dog kunne tages i Betragtning, det er det,

man skal lade paalidelige Følgere og undersøge. Spørgsmaalet er dette: Ere Repræsentanterne under de nuværende Forhold de rette Mænd til at se rigtigt og upartisk paa disse Forhold? Det er der adskillige, der betvivle. Repræsentanterne vide godt, at hvis de ikke gøre ret anseelige Indstillinger, blive de ikke valgte næste Gang, for saa vidt Valget beror paa Medlemmerne i den vedkommende Kreds. De ere nødsagede til at tage meget Hensyn til, om man finder, at de indstille tilstrækkeligt store Laan. Det er en bekendt gammel Historie, at der af Laansøgerne klages over, at Repræsentanterne ikke indstille tilstrækkelig store Laan. De ere overordentlig hæderlige Følgere, men de kunne ikke altid modstaa, hvad de skulle modstaa her; Indflydelser ville altid gøre sig gældende. Har man derimod Revisionsretter, som ere ganske uafhængige af Laansøgerne, og anfatte af Direktionen, har man større Sikkerhed for, at det bliver, som Direktionen selv havde set paa Forholdene. Jeg tror, at det vil være praktisk og rigtigt. Jeg vil gøre opmærksom paa, at flere store Pengeinstitutter, f. Eks. Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn, som er en af de største Sparekasser i Verden, og som har en Kapital af administrere paa 110 Millioner, hvoraf en stor Del er anbragt i Ejendomme, har, jeg vil ikke kalde det Revisionsretter, men rejssende jagtindige Tilsynsmænd, der sendes ud og se paa Ejendommene. Det er en meget klog og god Foranstaltning.

Jeg skal endelig gøre en Bemærkning med Hensyn til Mindretallets Forslag om, at sidste Linie af § 1 Nr. 4 skal udgaa. Det hedder i den, at Foreningerne kunne ikke uden Indenrigsministeriets Samtykke beholde et overtaget Pant ud over 3 Aar. Jeg tror ikke, at der er den ringeste Fare ved at lade Bestemmelsen staa, som den staar, thi det forekommer mig at være ganske selvfølgeligt, at den øverste Administration, altsaa i dette Tilfælde Indenrigsministeren, ikke i de Tilfælde, hvor det godtgøres, at en Ejendom forrenter sig tilstrækkelig godt, hvor f. Eks. en Landejendom er godt bortforpagtet eller udlejet, paa nogen Maade vil forlange af en Kreditforening, at den nødvendigvis skal sælge inden 3 Aars Forløb; den vil da kunne faa Prolongation. Den Bemærkning, der kom fra et enkelt Medlem, om at den, der vilde købe en Ejendom af en Kreditforening, blot behøvede at vente i 3 Aar for at faa den til Spotpris, har altsaa ikke noget paa sig. En anden Sag er det derimod, hvor et saadant Tilfælde indtræffer, som nylig er omtalt, at en Kreditforening kommer til at overtage 50